

ANATOMIA HUMANA

PROU SE SABIA QUE
AIXÒ PASSARIA

Jorge Bello

Passen les coses que passen perquè prou se sap que passaran, encara que els responsables diguin, com si en sabessin, que no passarà res.

Pensant que res no podia passar, els pares van donar-li, al fill de 3 anys, un petit cor metàl·lic per tal que hi jugués. Pensant que res no podia passar, de seguida va passar això que ja se sabia que passaria.

Dijous passat, un grup de metges van fer una aturada simbòlica a les portes de l'Hospital Mateu Orfila per tal que tothom sàpiga que les coses continuen malament, tot i que els responsables encara diuen que tot està bé.

Ha estat la part menorquina d'una sèrie d'accions similars que es van fer aquí i arreu. Entre altres coses, es reclama més respecte per l'atenció primària i per als professionals que hi fan feines. L'atenció primària és la base de la salut d'una comunitat, però encara que això és prou sabut, les coses que passen continuen passant.

El fiet va parar atenció en el petit cor metàl·lic que li oferien i, tal com ja se sap que passa, se'l va endur a la boca. I els pares van veure que passava això que ja se sap que pot passar. Amb un glop, el fiet va empassar-se el cor.

◆ L'ATENCIÓ PRIMÀRIA de pediatria, que és bàsica per a la comunitat, pateix

Va passar el que ja se sap que passa, i n'hi ha que hi és i fa el que pot, però també n'hi ha que no en surt ni per veure el què

aquí i arreu les conseqüències d'una gestió que no mira els criteris assistencials sinó els criteris que miren d'assegurar la cadira del gestor.

La gestió queda per tant ben lluny de la realitat assistencial a la qual hauria de servir, i s'atrinxera al despatx, al cau, per defensar-se de la crítica, és a dir, per no veure, ni admetre, el mal que provoca.

El resultat és que passa el que prou se sap que passa: cada cop n'hi ha menys, de pediatres i quasi-pediatres que vulguin fer feines a l'atenció primària, perquè prou saben que gairebé ningú vetllarà perquè hi hagi les condicions per a una bona assistència.

Ara que hi ha la grip, i tal és el que passa cada any, la situació es fa encara més palesa perquè hi ha una sobrecàrrega assistencial sense que n'hi hagi prou, dels re-

forços professionals i materials que les circumstàncies demanen.

Llavors passa el que ja se sap que passarà: les consultes de pediatria es col·lapsen, el contagi a la sala d'espera es fa més probable, l'atenció mèdica baixa de nivell, i l'atenció humana també, i augmenta el risc de l'error de diagnòstic o de tractament.

És a dir, la manca de prevenció en atenció primària posa en risc la salut de les persones que hauria de protegir. Qui pot marxar a la privada, on rebrà una atenció més elegant però probablement menys seriosa.

Passant el que ja se sabia que passaria, els pares van veure desesperats que el fiet s'empassava el cor metàl·lic. Faria un gest de desgat, només un segon, perquè un segon després el cor de metal ja era ben a dins, a l'esòfag. I després d'un moment de desconfort, el fiet es va quedar tan tranquil.

Van sortir corrents cap a l'hospital, on el va visitar un metge que, sense dir-los el que pensaria, va veure que el fiet estava bé, i va demanar una radiografia. És necessari que una comunitat tingui metges disponibles, i no pas metges sobrecarregats de feina, cremats i cansats perquè ningú va preveure que sempre passa això que ja se sap que sempre passa.

És necessari que el director d'un hospital o el director d'un ambulatori surti del cau i parli amb els professionals que hi fan feina. Ha de preguntar-los com esteu, què necessiteu, què podem fer per tal que la vostra feina sigui més humana, més efectiva, més sàvia, més rigorosa, més científica, més seriosa.

El cor de metal havia quedat ben atrapat a l'esòfag. El fiet estava bé. Amb un instrument adequat, sota anestèsia general, l'hi van treure. Li van treure perquè hi havia el personal adequat i en condicions adequades, i perquè hi havia l'instrumental adequat i en condicions adequades.

TRIBUNA

ESPERANDO A
ESTRASBURGOFermín Bocos
Periodista

Todo aquél que le echa a pulso al Estado, lo pierde. Por lo menos en una primera instancia. Ha empezado el juicio contra la docena de políticos catalanes acusados de un intento de rebelión y no se han visto cumplidas ninguna de las profecías que anunciaban poco menos que un Armagedón en Cataluña. Los procesados que están siendo juzgados en el Tribunal Supremo van a tener un juicio con todas las garantías procesales porque por más que lo nieguen los abogados defensores de los acusados, España es un Estado de derecho. Los separatistas llevan meses moviendo Roma con Santiago tratando de reclutar a la prensa extranjera para su causa intentando crear fuera de España un clima de opinión que induzca a pensar que el juicio no se está celebrando con todas las garantías procesales.

Por eso, dentro de la Sala, el abogado de Oriol Junqueras descalificó el proceso tachándolo de «juicio político» y fuera, el propio Quim Torra, presidente de la Generalitat, abundaba en la misma falsedad. No es una casualidad. La estrategia de las defensas apunta hacia un objetivo: negar la imparcialidad del tribunal y proyectar hacia fuera un relato del juicio que frente a unas sentencias desfavorables les abriera el camino para recurrir al Tribunal Europeo de Derechos Humanos de Estrasburgo. Conscientes de que los hechos por los que están siendo juzgados los políticos que intentaron dar un golpe al Estado -proclamando ilegalmente la República catalana y aprobando «leyes de conexión con España»- tienen muy difícil defensa a la luz del Código Penal, todo el arsenal dialéctico de las defensas está orientado a denunciar que el tribunal que juzga a los acusados del *procés* estaría vulnerando su derecho a un juicio justo. Ese va a ser el hilo de oro de todos los alegatos.

Tienen a Estrasburgo en la mirada. En el año 2017 este tribunal emitió un total de 1.068 sentencias de las cuales seis estaban relacionadas con recursos planteados desde España. Alguna de ellas contrarias a la justicia española y de gran repercusión mediática como fue el caso del juicio a varios dirigentes abertzales, entre otros, Arnaldo Otegi. Desde hace algún tiempo los medios proclives al separatismo vienen alentando las referencias al Tribunal de Estrasburgo como si hubiera domiciliado en él todas sus esperanzas de cara a revocar las presumibles sentencias condenatorias del Tribunal Supremo del Reino de España en el caso del *procés*. Estrasburgo es su última esperanza de impunidad.

Senzill homenatge
a Aina Moll

■ El passat dia 10 de febrer ens va deixar Aina Moll a 88 anys. Nascuda a Ciutadella, va ser figura central de la cultura i la normalització de la llengua catalana. Des de l'agrupació local d'El Pi-Ciutadella no volem deixar de recordar-la i fer-li un senzill homenatge destacant el seu entusiasme, el seu caràcter lluitador, la seva personalitat i figura imprescindible de la normalització lingüística. Aquests valors són els que des de la nostra agrupació volem defensar i conrear com ens va ensenyar Aina Moll. Descansi en pau.

AGUPACIÓ LOCAL DEL PI
• CIUTADELLA

La libertad de
expresión

■ Conviene conocer cuál es la norma internacional aplicable a la protección y garantía de este derecho fundamental. Y esta es

el artículo 10 del Convenio para la Protección de los Derechos Humanos y de las Libertades Fundamentales. Este es su redactado:

«1. Toda persona tiene derecho a la libertad de expresión. Este derecho comprende la libertad de opinión y la libertad de recibir o de comunicar informaciones o ideas sin que pueda haber injerencia de autoridades públicas y sin consideración de fronteras. El presente artículo no impide que los Estados sometan a las empresas de radiodifusión, de cinematografía o de televisión a un régimen de autorización previa.

2. El ejercicio de estas libertades, que entrañan deberes y responsabilidades, podrá ser sometido a ciertas formalidades, con-

diciones, restricciones o sanciones, previstas por la ley, que constituyan medidas necesarias, en una sociedad democrática, para la seguridad nacional, la integridad territorial o la seguridad pública, la defensa del orden y la prevención del delito, la protección de la salud o de la moral, la protección de la reputación o de los derechos ajenos, para impedir la divulgación de informaciones confidenciales o para garantizar la autoridad y la imparcialidad del poder judicial».

Que sirva para comprender lo que se está ventilando ahora ante el Tribunal Supremo en la Causa especial 20907/2017.

ENRIQUE CUADRA COLL
• ALAIOR

¿El adiós de la
alcaldesa?

■ Perplejo y anonado me he quedado al leer en los papeles que Morlá, la alcaldesa de nuestros muchos desvelos y de pozos sin agua, se nos iba, como no ha

tenido bastante con Sant Lluís, al Consell de Menorca. Uno pensaba, y es que uno es un inocente en el fondo y en la forma, que visto como deja el 'predio' se volvía a la gimnasia y se ponía a trabajar en algo después de haber sido la alcaldesa de las charangas y los pasacalles. Pues no, me he equivocado: nos dejaría porque quiere ser más en Més. Yo no sé como va a reaccionar su electorado de partido en estas sus primarias pero me temo que sus votos van a entrar holgadamente en una caja de cerillas. Y es que Morlá no escarmienta: gobierna, es un decir, porque unos 'caga-poguitos' (expresión muy usada en Cuba) no se han atrevido a sacarla de la trona (silla alta que se utiliza para que los bebés lleguen a la mesa) y ahora, que si quieres arroz Catalina, la van a tener que descabalar los 'peleones' de Més si es que quieren sacar veinte votos en Sant Lluís. Y no sigo más porque para eso está Més.

GERARDO GONZÁLEZ BILBAO
• SANT LLUÍS